

YURT DIŐI DENEYİMİ

Önder MALLI*

Bu yazımda sizlere ilk yurtdıŐı tecrübemde edindiğim deneyimleri, kendimde izlediğim değişimleri, bana kattıklarını aktarmaya çalıŐacaĐım.

Öncelikle bu fikrin nereden, nasıl, ne için çıktığını özetleyeyim. Açıkçası kendimi bildim bileli yeni bir şeyler keŐfetmeyi ve araŐtırmayı seven bir insanım. Yeni bir kültürü tanımakta buna dahil elbette. Yeni kültürler tanımak bir yana dursun, bir şekilde bulunduğum kabın dıŐına çıkmayı, olduğum yere dıŐarıdan bakmayı ve ön önemlisi de perspektifimi genişletmeyi istiyordum. Ancak bunu için ne kafa dengi bir arkadaŐım vardı ne de bende bunu tek başına yapacak cesaret... Bir tur Őirketiyle birlikte geziye ıkabilirdim elbette. Ancak hedeflerim doğrultusunda bunun beni tatmin etmeyeceğini ön gördüm. YaklaŐık son 4 yıldır da “bir şekilde yurt dıŐına nasıl çıkarım?” bunun yollarını bulma arayıŐı içindeydim. Derken AIESEC’le tanıştım. 2018 Nisan ya da Mayıs ayında fakültemize liderlik semineri vermeye gelmiŐlerdi. Ortalama 6-8 hafta süren bir sosyal sorumluluk projesine katıldığımızda. ödediğiniz bedel ise sadece 700 liraydı üstelik konaklama bedeli karŐılanıyordu. Bu fikir bana mantıklı geldi. Bir şekilde Moldova’da bir proje buldum ve bu ülkeye eŐlendim. Artık gitmeye hazırdım ve gün saymaya baŐladım.

O gün geldi çattı aileyle vedalaŐıldı dıŐ hatlar kapısından içeri girildi. İŐte maceram baŐlıyordu. Uçağa binene kadar biraz heyecanım vardı ancak hâlâ her şey normal geliyordu. Ne zaman ki uçak indi kapıdan çıktım anlamadığım dilde yapılan konuŐmalar duydum, dedim ki ne aptalım ben? Artık geri dönüŐ yoktu. Herkesin sorunsuz geçtiği pasaport kontrol noktasında sadece beni beklettiler. Neyse ki yarım yamalak İngilizcemle bir şekilde anlattım derdimi. KarŐımdaki pasaport görevlisi pek anlamadı, zarar gelmez herhalde bundan diyerek işlemlerimi yaptı. Kapıdan çıktığımda ilk onu gördüm. Daha sonradan sıkı bağlar kuracağım arkadaŐım Maria’yı. Hiç bilmediğiniz bir ülkede sizi daha önce hiç tanımadığımız biri karŐılıyordu. O birini, görmenin verdiği rahatlamayı tarif edemem...

İnternette Moldova hakkında pek güncel bilgi bulamamıŐtım. Tek bildiğim Avrupa’nın en fakir ülkesi olduğu ve de kendi içinde biri özerk biri de-facto özerk olmak üzere iki ayrı bölge olduğuydu. Bir Uluslararası İliŐkiler öğrencisi olarak ülkenin durumunu yakından görme fırsatı yakalamıŐtım. AŐaĐı-yukarı üç buçuk milyon nüfuslu bir ülke olmasına rağmen halk kendi içinde üçe ayrılmıŐ gibiydi. Kimisi Romanya’yla birleŐmek istiyor, kimisi Romanya’ya kahrediyor ve Rusya’nın boyunduruğu altına girmek istiyor, kimisi de Moldova tek başına devam etsin istiyordu. KiŐinev’de sokaklarda toplu taŐımada genelde soğuk insanlarla karŐılaŐıyorsunuz. Bu bana direk İstanbul’u hatırlattı. Belki de tüm baŐkentlerin sorunu her ülkede aynıdır diye düşünmedim değil. Ancak köylere ya da kasabalara gittiğinizde işler deĐiŐiyordu. İnsanlar size karŐı çok hoŐgörölü ve misafirperverdi. Aynı projede bulunduğumuz iki arkadaŐımız bizi alıp yaŐadıkları kasabaya götürdüler. Yemeklerini içeceklerini paylaŐtılar. Bunu yapmak zorunda değillerdi ancak içerinden geldiği için yapmıŐlardı. Milletimiz, dilimiz, dinimiz yüzünden değil biz olduğumuz yani insan olduğumuz için bizi sofralarına kabul etmiŐlerdi. Ne Őanslıyım ki ben herhangi bir ırkçılık ya da dıŐlanmaya karŐılaŐmadım.

* Trakya Üniversitesi Uluslararası iliŐkiler bölümü 2. Sınıf ÖĞrencisi

Proje grubumda sekiz yabancıydık. Mısır'dan, Cezayir'den, Brezilya'dan, Polonya'dan arkadaşlar edindim. Onlar sayesinde ön yargılarımı yıktım. Farklı milletlerden olmamıza ya da aramızda kültür farkları olmasına rağmen aslında ne kadar çok ortak yönümüz olduğunu gördüm. Şimdi olur ya yolum bu ülkelerden birine düşerse biliyorum ki başımı sokabileceğim bir ev var.